

Ви чули, як наближається рівний і тихий дощ?

Отак сидиш у хаті, мати одчинила вікно, і знадвору повівав свіжістю, а ти слухаєш... Десь далеко, в невідомому світі, починається шум... І то ще не шум, а шепотіння землі, шерхїт сухої трави, шелест пожовклого листя. Ти прислухаєшся: може, переспав і тобі шумить в голові? Ні, це вже садом іде неквапливий шум, іде до вікна і шумить у стіну — рівно, густо, заспокійливо, і пахне тихим дощем і тихими снами. Злипаються очі, і тебе огортає теплий спокій.

Ти сидиш заколисаний, а слух, проте, гострий — чуєш, як скрипить, набухаючи, мокре дерево. Стихло муркотіння під вікнами, шум одійшов за хату, і щось торкнуло тебе за плечі: ей!..

Стріпнувся, глянув я у вікно: нема вже дощу. І сонця нема, десь за хмарами. Але небо, димчасто-сіре, просвічується, воно підрожевлене захмарним вогнем, воно розсіває кремове світло. Від того світла блищать краплини дощу на мокрих стеблах.

З дрімотного поля потягло вітерцем, заплюскали краплі, струшені додолу. Вітерець дужчав; він, мабуть, не долетів ще сюди. Він тільки набирав розгону в степу. І там, у степу, щось починалось. Хтось від когось тікав чи хтось когось доганяв, — не знаю. Але там переполох, це ясно, і переполох страшний. Низько, при самій землі, котились, стрибали прудкі втікачі. Сірі, кудлаті, стрибали вони по канавах, зупинялись на хвилю, щоб перепочити, і припускали чимдуж. Гнались за ними такі ж волохаті клубки. Разом вони бігли по всьому полю, цілою отарою, бігли до села і злякано ховались у садки, у кущі, у канави. Що це таке? Зайці? Вовки?

Один клубок відірвався від гурту і боком, як підстрелений, покотився до нас. Стриб, стриб — заячим скоком влетів у паш двір і шасть під соломі, затих.

Я вискочив з хати й біжком до соломи: курай [1]. Забився в кубло, сидить. Ніби и досі труситься від дощу.

Отакі зайці.

Вітер гнав із поля мокрий курай.

Мені стало сумно.

Бо тільки вчора і ми всі бігли, як цей курай. І нас гнало поза городами. Сходились, збігались діти до баби Сірохи. А в дворі стояла машина, юрмився люд, бряжчали мідні тарілки, і дядьки ставили на кузов труну. Труна була довга, виступала з машини. Коли її нахиляли, я побачив Адама: він лежав суворий і суворо дивився у небо. Загострене обличчя його світилось мертвим вогнем. Він помер тому, що не було чим дихать, сміятись, говорити. Вся живинка згоріла в ньому до краплі. Він уже пахнув землею і вирушав туди, звідки не повертаються.

Над труною ридала сліпа від сліз жінка, голосила баба Сіроха, хлипали наші баби; а в мене — як били мідні тарілки — струшувалось все в душі і гіркий клубок підступав до горла.

Поховали Адама за селом. Там росте кощавий старий бересток.

Не знаю, чи селяться лелеки на берестках. Думаю, що селяться. Вони люблять добрих людей. Таких, що травами лікують птахів чи будують співучі млинки.

— Ніно, — озвався я нарешті, — в тебе човен протікав. Бачиш?

— Протікає, — кивнула вона.

Я помітив, що в Ніни очі підпухли, вона була мовчазна, як ніколи. Ми сиділи годину й другу і не промовили жодного слова. Ніна дивилась на воду, вітер легенько ворухив чорну стьожку в її косах.

Нема Адама.

І про що нам було говорити?

День стояв хмарний; то набігали, то відкочувались геть легкі пологливі тіні; вже починали жовтіти верхи дерев, і в холодній прозорій воді відбивались багряні фарби осені.

Кілька жовтих листків прилипло до весла. Я глянув пильніше на човен і тільки зараз побачив: човен накренило на правий бік. Гарні колись, світлі березові лубки почорніли (а лубками було обшито борти човна), де-не-де пожолобились. дошки, крізь них сочилась вода. І набігло води чимало, аж притопило ніс, давно замочило Нінині ноги, залило водою її білі туфлі.

— Слухай, Ніно, він уже нікуди не годиться, твій човен.

— Ну що ж, так і буде.

— Не розумію: як?

— Без човна.

Я не міг уявити собі Ніну без кораблика. На чому ж вона припливе сюди? А для мене Ніна завжди пливтиме: з пухнатих хмар па землю, тихими луками до річки, а річкою — до нашого броду.

— Ніно, я зроблю тобі човен.

— А ти вмієш? — вона глянула на мене, і якась гірка усмішка торкнула її вуста.

— Спробую.

— А з чого ти зробиш?

Правда, з чого зробити? Я сів і задумався. З колоди не подужаю видовбать човна, та й не годиться: річка ж у нас міленька. То я тільки видумую, що в мене морська протока, а насправді ось тут, між камінням, де застряв був Бакун, і для моєї ноги тіснувато. От якби знайти щось таке, легке й плавуче, щоб і стругать не важко, щоб і на воді держалось, щоб і гарний човник вийшов.

І тут я згадав: є! В посилці!

Вчора приходила до нас баба Сіроха. Стала під берестом, суха й почорніла, і жестом до мене:

— Ходи сюди!

Як завжди, вона дріботіла прудко, йшла не озираючись, тільки була ще скорботніше зігнута. Коли я ступив у хату до неї, там ще пахло, ну як вам сказати, — свічками, воском, пахло смертю. І в бабусі на щоках зробились глибокі й темні ями, такі ж ями були й під очима; мені аж страшно стало дивитись на неї. Здавалось, вона готувалася йти за Адамом.

— Ось, — хмуро мовила бабуса. — Йому посилка прийшла... Сьогодні, — і від того "сьогодні" (а він три дні, як у землі, вже не получить ні листа, ні посилки, ані роси з неба) у бабусі засіпались щоки, вона скоріше пхнула мені в руки диктовий ящик: — Візьми!.. Мабуть, для тебе старався...

Я не дуже второпав, хто старався для мене, взяв ту посилку і побрів додому. Ящик був відкритий, і коли я копирснувся в ньому, то витяг на стіл таке: зелені й стиглі шишки; пузатенькі жолуді, що скидались на засмаглих дядьків у беретах, і берети у них з поросячими хвостиками; витяг товстий шматок соснової кори, гілочку сизо-зеленої ялинки; велике сіре перо — журавлине або лелечине, і ще цілу жменю всякої дрібноти.

Все це я виклав на стіл і, зачудований, став розглядати кожну річ: для чого вона? І навіщо була Адамові? І хто прислав, і звідки?.. Потім подумав: адреса! Глянув на зворотну адресу. Але на кришці посилки, замість зворотної адреси, хімічним олівцем був намальований такий чоловічок:

Цей чоловічок, як бачите, когось вітав. Кого? Я так і не розгадав би таємницю посилки. І, може, ніколи б не дізнався, хто вона, та людина, що прислала в наше село журавлине перо й мітелку ялини, не дізнався б зовсім, аби не Ніна.

От я сказав, що збудую човен, згадав про соснову кору і бігом злітав додому; взяв ящик з усім добром, узяв ножа, нагріб усякої всячини, що могла пригодиться в роботі, і прибіг до річки. Міркую собі: поки вирізатиму човен, хай Ніна розбере посилку, пограється. Цікаво ж...

Та як тільки я ступив на камінь, Ніна зиркнула на мене й зблідла:

— Прийшла посилка? Прийшла? Коли? І вона схопилась на ноги (під нею захитався човен), стрибнула на берег і, така розгублена, аж із сльозами на очах, кинулась до ящика.

— Диви, все, все прислав! Все, що треба, — шепотіла вона, викладаючи в пелену шишки, жолуді, сухі гілочки.

— Хто прислав? Ти знаєш його? — спитав я, зовсім спантеличений. Баба Сіроха казала: "Мабуть, для тебе старався", а виходить, посилка для Ніни, і дівчина ждала її з нетерпінням.

Ніна тим часом просунула руку в ящик і на самому дні, під сухим мохом, щось знайшла:

— О, є... Записка! — вона витягла клаптик паперу, з трепетом розгорнула його й пробігла очима.

— Читай. Вголос читай, — попросив я.

— Тут кілька слів. І про тебе. Ось, — Ніна подала мені записку.

Я прочитав:

Дорогий Адаме!

Не можу, не буду тебе втішати. Ти мужня людина. Радий, що в останні хвилини коло тебе стоятимуть вірні друзі. Висилаю для них те, що ти просив. Хай запахне в степу сосновим Поліссям. Привіт їм обом, капітану Ленду і Ніні.

Твій Олс.

Після "твій Олс", як і на кришці посилки, теж був намальований чоловічок, що підняв капелюх на знак привітання.

— Ніно, хто цей Олс? — спитав я.

Ніна мов заворожена перебирала дрібні червонясті галузки, березові китички, засушене листя, шкаралупки горіхів, все це роздивлялась, нюхала й складала в пелену. Я ще раз спитав:

— Ніно, хто він, скажи, той Олс?

— Він такий, як Адам. Вони вчилися разом.

— А де він зараз?

— Робить те, що й Адам. Атомне сонце.

— І не страшно? І не спалить його те сонце, як Адама?

— Вони про себе не думають. Я була між ними. Вони кажуть: треба. Треба, щоб над землею було ще одне сонце. Треба, щоб воно світило сильніше за наше. Треба, вони кажуть.

— А навіщо це "треба"? Хіба так погано? Хіба нам з тобою мало сонця, мало трави на лугах, цвіркунів, метеликів, кульбабиного пуху? Навіщо придумувать ще одне сонце?

Нініні уста були холодно стулені, в них наче застигло оте рішуче "треба", і я зрозумів, що вона більше нічого не скаже.

Хвилину чи дві ми сиділи мовчки. Я озвався перший:

— Добре. Я зроблю тобі човник, Ніно.

— З соснової кори?

— Авжеж.

— Це чудесно. Я так хочу, так давно хочу. І саме такого, з соснової кори. Він найкращий: гарний, легкий, ніколи не протікає. Адам збирався мені зробити, та, бач, не встиг. — І Ніна опустила голову.

Колінця у неї тремтіли. Білі вузенькі туфлі її розкисли у воді, з носка виглядав набубнявілий палець. "Осінь. Холодно їй", — защемило мені в душі.

Я взяв шматину соснової кори (а Олс прислав чималий шматок; либонь, відколупнув од старого стовбура). Кора була шарувата, як печиво. Справжнє тобі шоколадне печиво з білими цукристими прошарками. І на вигляд смачна. Я навіть спробував лизнути язиком: терпка і пахне смолою.

Бачу: Ніна сидить, підперши кулачками голову, зосереджено дивиться на моє мудрування і трішки, приховано всміхається. І, мабуть, думає: чудний цей хлопець...

Покрутив я в руках сосновий "пиріг", на око прикинув: як його обрізати, щоб вийшов корпус кораблика. Спершу, міркую собі, обріжу лишнє, обстругаю з боків так, щоб ніс і борти в мене вийшли. А далі почну видовбувати середину.

Взявся за ніж: він легко ріже, гладенько; сиплеться дотолу червоняста порохня, баранцями скручується стружка. Все йде нормально; вже загострився, видовжився корпус; правда, він ще грубенький, неоковирний, але видно: це тобі не абищо, а щось серйозне. Одна лиш біда: чикнеш ножом різкувато, так і злітає верхня луска, відшаровується; кора, бачте, склеєна поганенько. Та не біда, скоро я приловчився, і робота пішла як слід.

Ніна сидить замислившись, тихенько собі дивиться, що воно в мене виходить. Мовчить, ані пари з вуст. За це я найбільше її поважаю. Знаєте, аби на місці Ніни був хтось інший, то почав би: не так ріжеш, не там стругаєш, треба ось так, а не так... Словом, так тебе затакав би, що в тебе обов'язково щось зіпсувалось би. А зіпсувалось, тоді він ще дужче: "Я ж казав! Я ж казав!..."

Ніна — зовсім інша людина. Гляньте: зіперлась на кулачки, лице тихе й замислене, в очах — терпеливе чекання. То сонце, то хмарні тіні пролітають над нею.

— Дивись, — кажу Ніні, — "Санта-Марія" прийшла. Кинула якір.

На воду впав жовтий вербовий листок. Довгенький, глянсований, з гордо піднятим і закрученим хвостиком, він скидався на каравелу "Санта-Марія" [2], котру я бачив у книжці. Листок стояв нерухомо. Та ось дмхнув вітрець, забрижилась вода, і човник погнало до берега. Він летів і водив сюди-туди носом, наче вибирав, куди йому краще причалить.

— Льоню, — озвалась Ніна, — а можна і в моєму кораблику зробити високий ніс?

— Можна. Такий і зроблю. Ось, — і я показав майже готове суденце.

Воно стояло у мене на руці, новеньке, темно-червоного кольору, із смолистим запахом; міцні борти, що звужувались донизу, були добре обтесані, а вся носова частина задерта вгору.

— Ой, — тихо сказала Ніна, і очі в неї зажеврілись. — Справді як "Санта-Марія"!

Вже залишилось небагато: видовбать кору зсередини. Ніж у мене з гострим кінцем, і я провів заглибини понад бортами, кормою і носом. А далі тільки підколупуй соснову луску — сама одлітає. Глибшає човен, стає просторіше в його трюмах, а я прикидаю в думці, де зробити лаву, де щілини для весел. Вичищаю луску, видмухую порошок, а Ніна тихцем посміхається, косуючи оком на мене.

— Чого ти, Ніно?

— А так. Вуса в тебе геройські.

— Які, які?

— Червоні вуса. Як у пірата.

Здмухнув я вуса, струсив шоколадну тирсу, що всипала мені сорочку й штани, і підняв у руці суденце:

— Готово! — кажу. — Ще весла виріжу.

І от наш кораблик стоїть на воді. Злегка погойдується. Два соснових весла виблискують на сонці. Од червоних бортів — густа багряниста тінь, що коливається на хвилях. І Ніну злегка погойдує. І на її лице падає червоний відблиск. Вона стоїть у кораблику, зовсім не схожа на ту дівчину, що сумно сиділа на березі. Гляньте: вона, мов чайка, зором, крильми, тілом своїм подалась уперед, готова от-от злетіть; розсипались на вітрі її коси, тріпоче біленьке плаття. Я кажу:

— Ніно, стривай! А вітрило? У мене є шмат парусини, ну-бо стривай!..

Я ставлю високу щоглу з хрестовиною, шпагатом і клеєм кріплю вітрило, і вітер напинає мій парус, неспокійно лопоче, на швидку течію розвертає судно.

— Льоню, сідай! — гукає Ніна. — Вдвох попливемо.

— Як? І мені сідати?

— А чого ж!

Це ж не простий кораблик, це Нінин, і я зробив його з соснової кори, яку прислав нам таємничий Олс, той, що знімає капелюха, вітаючи людей.

Кораблик несло в потоку, і я стрибнув саме вчасно: нас кинуло в бризки, в бурхливий потік, обшугнуло водою; я наліг на весла, грудьми уперся в праве весло, крикнув Ніні: "Стережись!" — і повернув наш вітрильник так, щоб він проскочив повз гострий камінь. Ще раз труснуло, обдало мене піною, і ми вийшли на чисте плесо, попливли за водою.

Мокрі, ми сиділи поруч, під вітрилом, дивились на береги. А береги в нас такі: то підмиті печери, де сплелись корневища, чорні й вузлуваті, як морські спрути; то світлі піщані відмілини, всипані черепашками; то круті глиняні припічки, геть подовбані норами, — там селяться зграї стрижив, — зараз вони з вереском носились над лугом.

Ми пливли під вербами, наче в зеленому гроті; тут стояла пришикла сутінь, і лише подекуди вгорі жаром світились китиці стиглої калини. Я сидів на веслах, вибирав дорогу. І раптом Ніна торкнула мене за плече. Я оглянувся. За нами сумно плив старий Нінин човник. Він, мабуть, не схотів самотнім залишитись на броду. І, притоплений, тихо снував за нами.

— Він когось везе, — сказала Ніна.

— Кого? Я не бачу.

— Дивись, на кормі.

О, таки справді! На кормі сиділа жовта стрільчата бабка. А мені здалось: на маленькому авіаносці притулився вутлий двокрилий літак. Може, він потерпів аварію, і Нінин човник везе його до найближчого аеродрому?

На одному закруті старий притоплений човник ткнувся у берег і став. Бабка від поштовху злетіла. У польоті вона ще більше нагадувала мініатюрний літак, неважко було побачити й пілота, що махав нам з кабіни шоломом, і ми попрощалися з ним.

Та скоро і наш кораблик зупинився. Що за морока? Збурена вода кипіла, крутила поверху піну, але стояла на місці: щось їй перетнуло шлях. І тільки насподі, в глибині, течія клекотіла і біла струменем, рвучи запону. Наш вітрильник здригався, тремтів, як живий, але далі не йшов. Ми з Ніною переглянулись, нічого не розуміючи. Я перехилився через борт, поводив очима і вгледів: там, де збирається піна, стирчить із води щось таке, схоже на плетену корзину.

— Ага! — вигукнув я. — Все зрозуміло!

— Що там? — спитала Ніна.

— Верша! Це Глипина верша. У нього така бовдуряка, що перекриває всю річку. І знаєш, що люди кажуть: Глипа вночі відкриває шлюз на верхньому ставку і спускає воду і коропів, тих, що колгосп розводить. А тоді, лисюга, тягає собі рибку — пудами...

— А воно й видно, — сказала Ніна, — що воду спускали.

Атож, якщо придивитись, то видно: розливалась недавно річка; оно зтягло мулком острівці, причесало траву, розвішало мох на сучках.

"Цікаво, — подумав я, — що піймалось у Глипину вершу?"

Взяв жердину і ткнув у річку, туди, де бульбашилась вода. Ткнув, але тичка не йшла — під нею щось тріпотіло. Я бовтнув жердиною і тут — як дрова! — плесь, плесь!.. Закипіла піна, забились риба, хвостами аж молотить по воді. Один корописце як хвисьнув, так і вилетів на берег, позяпав ротом і знов на дно.

— От риби! — сказав я. — Аж кишить. Тичку встромив — і не падає.

— Що робити? Це ж розбій! Може, покликать кого?

— Навіщо? Ми самі щось придумаємо... Знаєш, Ніно, Глипа затикає вершу соломою. А я затичку вийму, і хай иливе собі риба, тюгу-у! — у нижні ставки.

— Давай! Тільки швидше!

Я поліз у річку, а тут глибоко, і ноги по коліна грузнуть у муляку. Так я аж вухом ліг на воду, намацав рукою затоплену вершу, намацав її гузир і висмикнув цілий снопок соломи. Тільки висмикнув, як чую: залоскотало!.. затріпотіло!.. пішла рибка між моїми ногами.

— Ось, ось вона! — закричав я сміючись. — Пливе табуном! На волю!

А жирні коропці лінивим ходом, тягнучи за собою хвилю, пішли по течії. Вони плавно й поважно вихляли хвостами, луска на їхніх боках відсявала золотом. Риба зовсім нас не боялась, пливла попід самим берегом. Ми довго проводжали коропців. Та ба! Знов якась перепона! Так само крутило воду і зашумовувало піну. Виявляється, обачливий Глипа поставив ще одну, контрольну вершу. І тут я витяг затичку — жмут гнилої соломи. Тепер була вільна дорога від верхнього ставу до нижнього.

— А верші? — спитала Ніна. — Глипа їх знов поставить. І буде тягати коропи.

Гм, верші... Що з ними робити?

— Ніно, — сказав я. — Вже вечоріє. А ми з тобою мокрі та й змерзли; бач — у тебе сироти на ліктях. Давай розведемо вогонь.

— О-о, це прекрасно!

Над річкою, в густих кущах, ми назбирали падалішніх стебел, хмизу, сухого гілляччя. Поки Ніна лаштувала багаття, я притяг Глипині верші.

Вони добряче вимокли у воді, стали аж чорні, від них на сто метрів несло мулом і риб'ячою лускою. Ці важенні споруди я поставив так: одну вершу підпер другою, щось вийшло схоже на курінь, а внизу якраз було місце для вогню. Коли спалахнуло полум'я, ми побачили грандіозну картину: закурились верші! Тепла шипуча пара зміями повзла крізь плетену лозу і стовпом звивалася вгору.

— Диви! — сказала Ніна. — Немовби чуми димлять. А ми з тобою ескімоси і їмо ведмежатину.

— Еге, — зіщулився я. — Ескімоси. І, мокрі, сидимо на снігу.

Чи то вогонь додав темноти, чи ми не помітили, як упала темрява. Нас обступила ніч, обступили чорні кущі, з-під яких тягло річковою сирістю. А коли вогонь відкидав пільму, тоді — лиш на коротку мить — багрянний полиск падав на вітрило, і нам було видно щоглу і сонний кораблик, що стояв коло берега. Над нами тремтіли зорі, сині, як іскри бенгальських вогнів.

Я ще підкинув хмизу у багаття, полум'я шугнуло вгору, під самі верші. Сира лоза довго шипіла й сичала та ось, нарешті, спалахнула, червоні язики поповзли в небо, і верші, як дві ракети, снопами вогню освітили весь луг.

Оце красаота!

Ніна підскочила (а очі горять) і давай: "Трам-та-там! Трам-та-там!" І пішла круг вогню, стріпує косами, плеще в долоні, а я за нею і наче вибиваю в бубон, а полум'я тріщить, сипле додолу жарини. Чуєте? Гримлять тамтами в джунглях! І раптом — ніч...

Впало, обвалилось вогнище, одразу повіяло холодом, дихнуло порожнечою, осіннім смутком.

Ніч стояла між нами; я тримав Ніну за руку, але не бачив її. Ми припишкли, наче осиротіли без вогню. Десь у небі зі свистом пролетів самотній птах.

— Осінь, — сказала Ніна.

— Осінь, — сказав я. — Птахи у вирій збираються.

— І мені пора.

Я відчув, як вона легенько стисла мені руку.

Ніна відпливала восени.

Все пливе восени: листя за водою, хмари, павутиння, птаство, школярі, комбайни. Все кудись пливе, прощається з літом. І Ніна прощалась.

Як завжди, ми зустрілися з нею на броду. Вона сиділа в кораблику, я на камені. По воді проносились тіні журавлиних ключів.

— Ти в який клас підеш? — спитала Ніна.

— В третій.

— Значить, скоро забудеш про мене.

"Ет, — знизав я плечима. — Навіщо пусті балачки?"

— Так, ти забудеш про мене, — тихо, але твердо сказали Ніна. — У мене друзів багато було, вони повиростали, купили собі мотоцикли, транзистори, квитки на футбол. І коли я приходжу до них у гості, вони дивляться на мене сонними очима і не впізнають. "Ти хто?" — питають.

"Ніна", — кажу. "Не знаю такої". — "А пам'ятаєте, — нагадую тоді, — як ми слухали в степу павукове радіо?" — "Тю, що за дурниці!.. Павукове радіо! Йди собі, дівчино, геть, не мороч нам голову!.."

Хтозна, про кого це казала Ніна, та я чомусь живо побачив Глипу, побачив, як він сонно глипає над своїм патефоном, бо він, коли добре підіп'є, крутить одну музику:

Ех, Дуня, Дуня я-я,

Дуня ягідка моя...

— Не всі такі, — ображено засопів я. — Адам не забув. Він часто казав про тебе.

— Адам, — Ніна особливо якось вимовила це ім'я. — Адам був дитина. Велика дитина. У нього був свій Буме, своя Сопуха і свій ліхтарик. Ліхтарик він мені подарував, ти його бачив.

— А-а, це Адам подарував? — аж тепер я дізнався, де вона взяла грибок, який світив у печері місячним світлом.

Я порився в кишені, витяг свої припаси. Забрів по коліна в воду, до її кораблика, і сказав:

— Ніно, ось два кремінці. Найкращі. Один світлий, другий з багрянцем. Вони викрешують вогонь. Якщо тобі страшно-страшно стане, візьми їх і так покреши — блись, блись, і все, і страху не буде.

— Гарні кремінці, — сказала Ніна й загорнула їх у хустинку. — Ну все, Льоню, мені пора.

Вона сіла в кораблик, спустила весла на воду. Легкий, з соснової кори, вітрильник вийшов на течію. Вся річка була встелена жовтим листям, від нього рябіло в очах; серед жовтого листу плив її тихий кораблик. А над нею неслись павутинки, а ще вище — журавлині ключі. Річка петляла долиною, губилась за бурим горбом. І кораблик віддалявся, меншав, мрів над водою. Я вже бачив тільки присмучену дівчину, яка жевріла на сонці, мов свічка.

— Ніно, прощава-ай! — змахнув я рукою.

— ...щавай! — відгукнулась луна.

— На те літо ждатиму. Чуєш?

— Чую!.. Приїду!..

Я зіп'явся на носки, але вітрильник став маленький, як тінь журавля. І раптом мені здалося: то справді журавлик! Гляньте, він знявся з води, понісся над землею, вплив у небо і з розвороту пішов за бистрим ключем.

Навіть примарилось мені: я бачу Ніну. Вона спрямовує. свій крилатий кораблик у синю затоку, веслує між хмарами. А хмари над нею — як скелі. А вітрило у неї — як біла пір'їна. А вода чиста-чиста, без дна.

Попливла Ніна у вирій. За птахами.

...І досі не знаю, чи була вона, така дівчина, чи я її просто вигдавав.